

Irina IONESCU

În așteptarea circuitului festivalier

Cea mai recentă premieră a stagiunii la Teatrul „G. A. Petculescu” din Reșița – *Fernando Krapp mi-a scris această scrisoare* de Tankred Dorst, în regia lui Ion Mircioagă – este socotită pe plan local, după cum declară însăși directoarea teatrului, actrița Mălina Petre, „un vârf valoric neatins până acum în ultimele stagiuni”.

Dar, deși bunele intenții nu pot fi puse la îndoială, la Reșița, lucrurile nu merg totuși foarte bine. Confruntându-se ca majoritatea teatrelor de la noi cu o mulțime de probleme de ordin financiar, administrativ, logistic – în plus, teatrul de aici nu are, nici o sală de spectacole care să-i aparțină, fiind obligat să joace pe scena Casei de cultură între două congrese și trei conferințe. Se pare însă că lucrurile încep să se îndrepte spre o direcție favorabilă (re)înscrierii producțiilor reșițene în circuitul spectacolelor de bună calitate, mult plimbate și văzute din acest motiv în majoritatea festivalurilor – dorință extraordinar de mare, în acest moment, la Teatrul „G.A. Petculescu”. Avantajul principal în realizarea acestui deziderat îl constituie faptul că la Reșița există convingerea fermă că textele alese pentru a fi reprezentate pot contribui decisiv la succesul unui spectacol. Astfel, piesele montate încep să fie foarte atent selectate. În plus, se caută permanent în rândul fiecărei noi generații de actori sau regizori posibili colaboratori ai teatrului. Cu toate acestea, deocamdată, problemele repertoriu–trupă și invers nu sunt în totalitate rezolvate. Mulți tineri actori, precum Cristina König, așteaptă în continuare piese/partituri actoricești sau regizori care să aibă răbdare să lucreze cu ei și care să-i pună în valoare, simplele figurații de acum neputându-i mulțumi.

Piesa lui Tankred Dorst a fost realizată și ea cu mijloace materiale modeste – scenografia și luminile fiind primele dezavantajate din acest motiv. Decupajul regizoral (doar despre un decupaj putem vorbi, montarea nereușind să atingă în întregime valoarea și profunzimea textului) este realizat corect, cu oarecare sfială chiar. Spectacolul se prezintă decent, putând deveni o piesă repertorială de rezistență, deși în afara textului – care iese mult în evidență – celelalte elemente nu se concurează reciproc, fiind aliniate perfect unei medii valorice constante și deloc performante.

Povestea – extrem de incitantă, plină de suspans și de incertitudini – este centrată în jurul unui personaj obsedat, intoxicat cu propriile-i fantasmе, în fapt, o victimă a acestora. Focar de senzualitate, personajul, deși feminin, este caracterizat în spectacol de un fragment din *Bolero*-ul lui Maurice Ravel, care-i trădează foarte discret trăsăturile agresive, provocatoare și foarte puternice, aproape masculine. Refuzând să trăiască în limite normale și anodine, în fond, ea (*Lulia*) cultivă în plan spiritual un erotism care poate coexista chiar cu o aparentă castitate. De aici decurg paradoxul personajului și jocul cu planurile alternante real-fanteziste, până la pierderea identității. Personajul astfel construit devine foarte greu de susținut scenic. Trece prin momente de frondă, de revoltă sau abandon, de isterie și maximă luciditate. Solicită foarte multe nuanțe pentru a demonstra imperativul caracter spaniol. Conduce și obligă la recunoașterea unei personalități greu de definit.

În interpretarea Maricăi Herman – o actriță puternică, actriță care merită să fie văzută și distribuită mai mult – personajul este

susținut doar în parte. Emoțiile premierei și poate lipsa experienței au dus la neacoperirea tuturor nuanțelor și fațetelor personajului, fragilitatea fiind cea mai nereușită. George Drăgulescu (personaj principal masculin), în schimb, redă foarte bine spiritul epocii și al piesei, impunându-se drept o încorporare autentică, în care forța are un caracter subordonat. Cred că ar mai trebui menționat și Ovidiu Cristea, într-un rol de mici dimensiuni, dar de care se achită onorabil, fiind ajutat de timbrul mai special al vocii și de o prezență fizică aparte.

Prezentat în programul manifestării „Reșița în zece dimensiuni – Zilele teatrului reșițean”, spectacolul a fost urmat de o comedie boulevardieră de Ray Conney. Premieră a stagiunii trecute, în regia lui Valeriu Andriuță, *Soție de rezervă* se joacă cu mult succes la Reșița, publicul dublând chiar aplauzele – pentru mulți actori din distribuție – cu ovatii. Aprecieri nejustificate, din păcate, pentru că montarea nu are prea mult haz, deși e plină de încurcături și situații de salvat, deși minciunile apar una

după alta, deși lucrurile se complică mereu cu fiecare replică, cu fiecare personaj intrat în scenă. *Greul* spectacolului îl duc protagoniștii Zeno Fodor și Dan Mirea, ajutați îndeaproape de George Drăgulescu și Florin Ruicu. Succesul de casă al spectacolului nu poate fi contestat, dar demonstrează că publicul reșițean nu prea are termen de comparație, mulțumindu-se, din acest motiv, cu foarte puțin.

Cam atât deocamdată despre imaginea Teatrului „G.A. Petculescu” în actuala stagiune.

Teatrul „G. A. Petculescu” Reșița – Fernando Krapp mi-a scris această scrisoare de Tankred Dorst. Traducerea: Victor Scoradeț. Regia: Ion Mircioagă. Scenografia: Florica Zamfira. Distribuția: Marica Herman, George Drăgulescu, Ovidiu Cristea, Constantin Bery, Florin Ruicu, Dan Mirea.

Teatrul „G. A. Petculescu” Reșița – *Soție de rezervă* de Ray Conney. Regia: Valeriu Andriuță. Scenografia: Florica Zamfira. Distribuția: Zeno Balint, Dan Mirea, George Drăgulescu, Florin Ruicu, Mădălina Zamfira, Iulia Popescu, Florin Ibrași, Traian Tudorică, Marica Herman, Cristina König.

Marica HERMAN și George DRĂGULESCU în *Fernando Krapp mi-a dat această scrisoare* de Tankred Dorst

